

Kondor Katalin: Kitilt, eltilt, betilt

2024 február 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nincs más választás, nincs, nem lehet alternatíva.

Három, címbe foglalt szó, fogalom, melyeknek újkori történelmünkben nagy szerep jutott. (S jut ma is.) Ha visszarévedünk a közelmúltba, nem kell különösebben jó memóriájúnak lennünk, hogy emlékezzünk például arra,

hogyan lassan egy éve (tavaly nyáron) a baráti Ausztriának egy újabb határ menti osztrák települése tiltotta ki a magyar autókat, motorosokat, nehogy fokozzák a forgalmat. Magyarán jó nagyot kell kerülniük a Magyarországon élők embereknek, akkor is, ha az osztrák oldalon dolgoznak már régóta, s első sorban Ausztria foglalkoztatási gondjait mérséklék azzal, hogy odaát vállalnak munkát. Mindenesetre meglepett bennünket a rendkívül demokratikus uniós belüli „barátságos” intézkedés, de túljutottunk rajta, mi több, fátylat rá. Hiszen a magyar történelem ismeretében nem igazán csodálkozhatunk. Kitiltottak nálunk már sokakat, ha nem is autókat és motorosokat, hanem embereket innen-onnan, az országból is, csak akkor, a régi időkben számzárásnak nevezték ezt a cselekedetet. Gondoljunk csak Rákóczi Ferencre, avagy az újkori történelmünk gulágjaira, a Hortobágyra és más, úgynevezett koncentrációs táborokba elhurcolt áldozatokra, akiket kitiltottak születési helyükről, otthonaikból.

Szóval edzettek vagyunk. A kitiltások mellett ott vannak az eltiltások is. Ugyebár sok olyan történet is része a magyar életnek, a magyar történelemnek, mely eltiltásokról szól. Ám nem arra gondolok, amikor egy-egy sportolói túlkapást büntetnek meg határozott időre szóló eltiltással, avagy az orvhorgászokat tiltják el a halastótól, hanem arra, amikor politikai okokból, pontosabban bosszúból tiltanak el valakit foglalkozásától. Valószínűleg sokan nem tudják, hogy például Antall Józsefet, hazánk rendszerváltozás utáni miniszterelnökét az 1956-os forradalom idején, amikor az Eötvös József Gimnáziumban tanárként dolgozott, s a gimnázium forradalmi bizottságának elnökévé választották, hamarosan vízbe vették. Majd elgondolkodtak a nagyokosok, s 1959-ben úgy vélték, el kell tiltani a tanári pályától. El is tiltották. Sok más ember között erre a sorsra jutott Mindszenty József is, Magyarország utolsó hercegprímása, akit iszonyatos megpróbáltatások után a kommunista hatalom számzárta, majd megfosztotta hivatása gyakorlásától.

Aztán itt vannak, itt élnek emlékeinkben a betiltások is. Volt részünk belőlük épp elégszer. Irodalomtörténészeket? tudhatjuk, hogy például József Attilát már igen ifjan megvádolták és betiltással fenyegették, s még istengyalázó költőnek is elnevezték, az irodalomtörténészek szerint A lázadó Krisztus című verse miatt. A múlt századról író irodalomtörténészek számos tanulmányban ismertették velünk a cenzúra túlkapásait, melyeknek számos csodálatos tehetségű író, költő vált úgymond üldözöttjévé. Persze a ma élők sem felejtették el azt a korszakot, amikor még bugyutának mondható, úgynevezett táncdalszövegek is a cenzúra „áldozataivá” váltak az ötvenes, hatvanas, hetvenes és nyolcvanas években, mert volt bennük valamiféle áthallás. Hogy miféle, arról kérdezzék meg a betiltókat, akik közül sokan már nem élnek, de igazán érdekes lenne némi magyarázatot megismernünk arról, mi zavarta a cenzorokat például azon sorban, miszerint, Ha én zászló lennék, avagy Az ész a fontos, nem a haj, meg külföldön a Mambó italiano. Tehát csak bizonyos keretek között lehetett ficánkolni a könnyűzenei szövegeket illetően, persze a támogatást, a tiszteletet és a tiltást gyakorló elvtársak felügyelete mellett.

Nos, betiltásokból, kitiltásokból és eltiltásokból van már nagy tapasztalatunk. Vagy mégsem? Ugyanis a fentebbi példákat, „összegzéseket” kitiltásokról, eltiltásokról és betiltásokról kizárólag azért vettem papírra, mert a minap érkezett hozzánk az a döbbenetes hír, miszerint a maguk demokráciájára oly büszke, s másokat gyakran kioktató németek országában megesett, hogy arról értekeznek, miképpen lehet megszabadulni egy párttól. Az AfD-ről, az Alternatíva Németországért elnevezésű pártól van szó, mely elkezdett erősödni, s ez egyes németeknél kiverte a biztosítékot. Nyilván „Éljen a demokrácia” jelszóval óhajtanák betiltani a pártot. Idézek a minapi híradásból: „Az AfD megerősödése riadalmat okozott a kormányzó elitben. Még a magát konzervatívnak tartó CDU–CSU ellenzéki politikai körben is. Egy ideje arról folyik a diskurzus – a médián keresztül, a közvélemény bevonásával – hogy miként lehetne az új politikai irányt, alternatívát kínáló pártot a versenyből diszkvalifikálni. megakadályozni abban, hogy a politikai párt eltérjen a fő iránytól, és indulhasson az országos, szövetségi választásokon.” Természetesen attól félnek, hogy az egyre erősödő AfD egyre sikeresebb, a felmérések szerint akár még kormányzati tényező is lehet. A terveik szerint ezt bizony sürgősen meg kell akadályozni. Naná, hogy a demokrácia nevében!

Nos, ennyi elég is ahhoz, hogy kijelentsük, egy régi táncdalszöveget idézve: „a divat az nem halad, csak visszaváltozik.” Bizony itt tartunk. Csúszsanunk bele a diktatúrába, de nem az AfD-sztori az egyetlen bizonyíték erre. A velejéig romlott, magától elájult, végtelenségig korrumpálódott s folyton a demokráciát emlegető Európa ezt tudja nyújtani nekünk: feléleszti az „eltilt, betilt, kitilt” kultúráját. Nem kell hozzá jósnak lennünk, hogy megállapítsuk: soha nem lesz ebben az Európában semmiféle megújulás, ha az élet erkölcsi alapja nem újul meg. Márpedig erkölcsről mostanság alig-alig esik szó. Minden csak matéria. Megvehető, eldobható. Az emberrel együtt. Az AfD ugyebár azt jelenti, Alternatíva Németországért. Betiltásának, tönkretételének terve azt mutatja, a németek azon az úton akarnak továbbmenni, mely út sehová sem visz, mert járhatatlannak bizonyult, csak azok járhatónak hazudják. Nincs más választás, nincs, nem lehet alternatíva. Tehát marad az eltilt, betilt, kitilt kultúrája is. Meg az, hogy a hazugságot nevezik igazságnak, s oly ostobák, hogy nem veszik észre, igazságnélküliségben szenved a világ, s azok ezen válság elidézésének a szerepében vannak. A világ csúfjára.

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló